

Můza

Když jsem tě maloval byla to makačka,
nakonec zbyla jen podivná skládačka.
Moc se to nevedlo a šlo to jen ztuha,
ještě že na světě je můza druhá.

Budu psát básničky nejenom o tobě,
možná že některé budou i o zlobě.
V tom lidském pídění hodně ji zbylo,
kéž by ji pero mé ze světa vypudilo.

Koleda

Z vrbových proutků jsem upletl pomlázku,
každý chce vajíčko, já přišel pro lásku.
Na velký pátek i hora se otevírá,
ať tvoje srdéčko mi lásku neodpírá.

Proutky jsem nařezal na břehu potůčku,
doufám že dostanu taky tvoji ručku,
proutky jsem nařezal na břehu řeky,
chtěl by jsem s tebou žít v lásce navěky.

Stará pohádka

Chtěl jsem ti chaloupku maličkou dát,

zatím ji umím jen namalovat.

Snad se ji dočkáme v tom našem životě,

pak budeš peřiny větrat si na plotě.

A vedle hrníčky na planěky navěsíš,

neříkej milá má že už se netěšíš.

Bude nám blaze jak ve staré pohádce,

budem si ve stínu vyprávět o lásce.

Že ji už na světě u lidí ubývá?

At' u nás zaklepou, nám lásky přebývá.

Né že by u nás ji nebylo třeba,

lásky se nepřejíš, ani tak chleba.

O chleba se dělíš a hladu nemaje,

po dávce lásky i zlé srdce roztaje.

Zlých srdcí na světě ještě je dosti,

vid' že nás to milá přivádí k zlosti?

Zlobíme se na ty kteří to tak řídí,

že kolem nás je stále málo šťastných lidí.

Doufám než vezme si nás oba země,

že polepší se to lidské plémě.

Před námi mnoho už jich tady bylo,
nikomu se to však nesplnilo.

9

Jen velké cíle

O velké cíle je třeba usilovat,
vím-vždycky se to nedaří,
jich větší část za život vybudovat,
pak objeví se i úsměv na tváři.

Z malého cíle je jen radost malá,
a jeho část,ta neznamená nic,
to by ti na věky zůstala,
jen zasmušilá ta tvoje krásná líc.

Ty tvoje líce musí jen štěstím zářit,
to ale nesmíš se už nikdy bát,
že můžeš i nezdary zažít,
nechtěj však proto svých cílů se vzdá.

Nikdo sám nejsi tady na tom světě,
vždycky najde se ruka pomocná,
vždyť přeci láska je na tvoji planetě,
a s ní nikdy,nemůžeš být bezmocná.

Vrabc

Na okno usedl rozcuchaný vrabc,
počal hned předvádět svůj zásnubní tanec,
asi mně za oknem neviděl,
já mu jen potichu záviděl.

Záviděl jsem mu tu samičku,
která tam seděla v keříčku,
chvíli se na něj dívala,
potom se taky přidala.

Oni jsou dva a já sám tam stál,
taky bych s tebou si zatancoval,
žiju dost dlouho, tak bych už měl vědět,
že musím za oknem, potichu jen sedět.

Když ptáci tancují Jaro už bude,
kolik těch krásných jar v žitím mém zbude,
já nechci v hrobě spát, raději špatně žít,
v životě se může ledacos vylepšit.

Já chci žít pro tebe a tvoji krásu,

byť do tváře vepsal se už zub času.

Tvá krása v duši je a ta vidět není,
tu máš jen pro ty co mají pochopení.

Chápat tě mohou, ale né litovat,
ty lidi musí tě upřímně milovat,
já tě chci milovat, chápat a ctít,
proto my musíme stále spolu být.

13

Dopis

O poštovní schránce psal již Jiří Wolker,
mně víc než schránka její obsah zajímá.
Je napsán perem a nemusí to být vždy Parker,
hlavně že adresát jej hltá očima.